

ת"פ 10256/07/17 - מדינת ישראל נגד טטיאנה מורה רודריגז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10256-07-17 מדינת ישראל נ' MORA
RODRIGUEZ (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד יצחק חנוך

המאשימה

נגד

טטיאנה מורה רודריגז ע"י עו"ד אנדרה
רוזנטל

הנאשמת

גזר דין

רקע

הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירות של גניבה, כניסה לישראל שלא כדין, התחזות, שימוש במסמכים מזויפים והכשלת שוטר. ואלו הקביעות העיקריות שבהכרעת הדין:

ביום 12.6.17 נכנסה הנאשמת לישראל דרך מעבר הגבול בטאבה, תוך שהזדהתה באמצעות דרכון מזויף על שם AYA RODRIGUEZ DAYANA MARCELA. יחד עם הנאשמת היו שני גברים, אשר זהותם אינה ידועה. במהלך שהייתה בישראל שכרה הנאשמת מכונית, ולשם כך השתמשה ברשיון נהיגה ספרדי מזויף, על שם SILVIA MERLANO RIZZI.

ביום 20.6.17 בשעות הבוקר הגיעו הנאשמת ושותפיה אל סמוך לעסק להמרת כספים (צ'ינג') ברחוב בן יהודה בירושלים, ושם הבחינו במר עבד אלע'פאר זעטרי (להלן: **המתלונן**), אשר פרע שם צ'קים שונים למזומן. המתלונן יצא מהעסק ובידו מעטפה ובה 37,000 ש"ח במזומן וכן צ'קים רבים על סך עשרות אלפי ש"ח (להלן: **המעטפה**) והנאשמת ושותפיה עקבו אחריו.

לאחר שסיים המתלונן מספר סידורים במרכז העיר, הוא נכנס למכוניתו בחניון ברחוב הלל והניח את המעטפה על המושב שלצידו. הנאשמת נגשה אל המתלונן, הקישה על חלון מכוניתו ואמרה לו כי הפיל כסף על הארץ, וזאת על מנת להסיח את דעתו ולאפשר לשותפיה לגנוב את המעטפה. המתלונן יצא מן המכונית, הביט על הארץ וראה כי יש שם מספר מטבעות - ואז גנבו שותפיה של הנאשמת את המעטפה ונמלטו מהמקום. המתלונן רדף אחרי הנאשמת יחד עם שומר החניון, תפס אותה בסמוך ועיכב אותה עד שהגיעו שוטרים.

כאשר הגיעו למקום שוטרים, הנאשמת הציגה להם את רשיון הנהיגה המזויף על שם SILVIA MERLANO RIZZI, והזדהתה בפניהם בשם זה.

הנאשמת הודתה בתשובתה לאישום, כי נכנסה לישראל שלא כדין והתחזתה באמצעות הדרכון המזויף וכי שכרה מכונית

והזדהתה בפני השוטרים באמצעות רשיון הנהיגה המזויף. הנאשמת כפרה בעבירת הגניבה, אך הורשעה בה לאחר שמיעת הראיות.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה התייחס בטיעונו לחומרת העבירות שביצעה הנאשמת ולכך שהגניבה שביצעה עם שותפיה הייתה מאורגנת היטב ובתכנון מוקדם. כמו כן הפנה לכך כי הנאשמת לא שיתפה פעולה באיתור שותפיה או בהחזרת כספי המתלון ועל כן עתר למתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל ובתוך המתחם ביקש להשית עליה עונש ברף התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו, קרי 22 חודשי מאסר בפועל. כמו כן ביקש להשית על הנאשמת פיצוי בסך 50,000 ש"ח לטובת המתלון, שכספו לא הוחזר וכן קנס להבטחת תשלום הפיצוי.

ב"כ הנאשם הדגיש את נסיבות חייה הקשות של הנאשמת ואת הנסיבות שבעקבותיהן הגיעה ארצה אשר יש בהן כדי להעיד על מצוקתה. כמו כן הצביע על כך שהנאשמת לא הייתה המבצעת העיקרית אלא שותפה זוטרה וכי היא זרה בארץ, אינה דוברת את השפה ואין לה כל קרוב בארץ שיוכל לסייע לה במהלך מאסרה. לאור אלה ביקש שלא להחמיר עמה. ב"כ הנאשמת ביקש להמנע מהשתת פיצויים, בשל העובדה כי מעסיקו של המתלון כיסה את ההוצאות, כפי שהעיד על כך בעדותו, ומשום שכל פיצוי שיוטל יתורגם לימי מאסר בשל חסרון הכיס של הנאשמת והעדר סיוע כלכלי.

הנאשמת ביקשה לנצל את זכות המילה האחרונה. בדבריה לפני הביעה חרטה ובקשה סליחה על מעשיה, אמרה כי הבינה שקיבלה החלטה שגויה והביעה רצון לתקן את טעויותיה.

מתחם העונש הולם

חומרת מעשיה של הנאשמת ברורה:

הנאשמת נכנסה לישראל שלא כדין יחד עם שותפיה, תוך שימוש במסמכים מזויפים וכאשר שהתה בישראל, שכרה רכב תוך שימוש במסמכים מזויפים וגנבה יחד עם שותפיה את המעטפה מהמתלון. כאשר הגיעו שוטרים למקום הזדהתה הנאשמת בפניהם באמצעות מסמכים מזויפים שהיו ברשותה, בניסיון להתחמק מהדין.

מדובר ברצף עבירות אשר תוכנו מראש ובוצע בתחום ולאורך זמן, תוך שימוש בתיעוד מזויף ובשיתוף פעולה וחלוקת תפקידים בין הנאשמת לחבריה.

עבירות ההתחזות, כניסה לישראל שלא כדין ושימוש במסמכים מזויפים פוגעות ביכולתה של המדינה לשמור על בטחונה, על גבולותיה ועל האפשרות לפקח על היוצאים והנכנסים בשעריה ומקימות סכנה לשלטון החוק ולסדר הציבורי.

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע הגניבה הינם ההגנה על קניינו של הפרט ושמירה על בטחונו הרכושי ותחושת הביטחון האישי של הציבור. מקרים אלה עלולים להסתיים אף בפגיעה פיזית בקורבן ולהתפתחות אלימה של האירוע, אף אם מבצע העבירה מלכתחילה כלל לא התכוון לכך, בעיקר כאשר שלושה אנשים חוברים יחדיו לצורך ביצוע העבירה.

כפי שעולה מעובדות הכרעת הדין, המסקנה המתבקשת ממעשיה של הנאשמת היא, כי מטרת כניסתה לישראל היתה לשם ביצוע עבירות. טענתה, כי הובאה לישראל על ידי שותפיה על מנת שקיים עמם יחסי מין, נדחתה על ידי. עניין זה

משווה למעשיה של הנאשמת חומרה יתרה, שהרי אין דינו של תושב הארץ המבצע עבירות כדינו של מי שמגיע במיוחד לשם כך. ור' לעניין זה רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל:

"כך, אין דינו של פלוני שנכנס לישראל שלא כדין בפעם הראשונה כדינו של אלמוני שזו אינו הפעם הראשונה בה שוהה הוא שלא כדין בישראל. על אותו משקל, אין דינו של פלוני שנכנס שלא כדין לישראל כדי לפרנס את משפחתו הנמצאת במצוקה כלכלית כדינו של אלמוני שנכנס לישראל במטרה לבצע עבירה פלילית"

והדברים נכונים שבעתיים כאשר מדובר במי שמגיע לישראל באופן מיוחד מארצות הים, תוך שימוש בתיעוד מזויף.

לענין קביעת המתחם, רצף העבירות אותן עברה הנאשמת מהווה מעשה עברייני אחד: הנאשמת נכנסה לישראל שלא כדין, באמצעות מסמכים מזויפים, על מנת לבצע את הגניבה יחד עם שותפיה, שכרה מכונית באמצעות מסמכים מזויפים אחרים ואף התחזתה באמצעות אותם המסמכים המזויפים בפני השוטרים בעת מעצרה. לפיכך המעשים מהווים ארוע אחד אשר נועד למטרה אחת במסגרת זמן מצומצמת.

בשים לב לחומרת העבירות, מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מעין אלה והערכים המוגנים שנפגעו, מתחם עונש ההולם הנע בין שנים עשר חודשי מאסר ועד שלושים חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות

הנאשמת ילידת 1992, אזרחית קולומביה. אין לחובתה הרשעות קודמות.

לאור העובדה שהנאשמת אינה תושבת ישראל לא ניתן לקבל מידע רב לגבי נסיבותיה האישיות. בעדותה אמרה, כי היא אם לילדה ומגדלת אותה לבדה וכי הגיעה לישראל בעבר וגורשה.

דין והכרעה

לזכותה של הנאשמת זקפתי את העובדה כי אין לחובתה הרשעות קודמות. עוד נתתי משקל רב לכך שאין לה כל אחיזה בארץ וכי היא אינה דוברת את השפה, ועל כן ריצוי מאסר קשה לה בהרבה מאשר לתושב הארץ.

לחובת הנאשמת זקפתי את העובדה כי לא קיבלה אחריות לגניבה ולא מסרה מידע ביחס לשותפיה. אמנם ניהול משפט הוא זכותו של כל נאשם, אך מי שלא קיבל אחריות למעשיו לא יזכה להקלה לה זוכה נאשם שהודה, הביע חרטה על המעשים ולקח אחריות. לצד זאת אומר, כי בא כוחה ניהל את הגנתה באופן יעיל וממוקד וחסך בזמן שיפוטי.

כמו כן, בעת הטיעונים לעונש, הביעה הנאשמת חרטה על מעשיה וביקשה לאפשר לה לתקן את טעויותיה ובחירותיה. אמנם מדובר בשלב מאוחר בהליך, אך יש בכך כדי לקוות כי בחירותיה בעתיד יהיו טובות יותר וכי היא הבינה את הפסול שבמעשיה.

לאור אלה ראיתי להשית על הנאשמת עונש הנמצא בצידו הנמוך של המתחם אך לא בתחתיתו. לא ראיתי מקום להמנע מלחייב את הנאשמת לפצות את נפגע העבירה. סכום הגניבה לא הושב, ומעדות המתלונן עולה, כי מעסיקו לקח על עצמו לפצות את העובדים אשר משכורתם נגנבה על ידי הנאשמת ושותפיה - אך אין הדבר פוטר את הנאשמת מלהשיב את סכום הגניבה.

גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. שמונה עשר חודשי מאסר בפועל. המאסר ימנה מיום מעצרה של הנאשמת, 20.6.17.
- ב. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא תרצה אלא אם תעבור אחת מן העבירות בהן הורשעה תוך שלוש שנים מיום שחרורה מהמאסר.
- ג. קנס בסך 3,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.4.18.
- ד. פיצוי לנפגע העבירה בסך 37,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.3.18. המאשימה תברר עם המתלונן פרטי מעסיקו לצורך העברת התשלום, עד ליום 1.1.18.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט כסלו תשע"ח, 07 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.